

۲۰۱۸/۱۲/۲۶

م. عارف عباسی

ميلاد حضرت عيسى(ع)

امروز جهان عیسویت میلاد حضرت عیسی(ع) سلام را با مراسم خاصی جشن گرفته صدای صلح و پیروی از راه آدمیت شنیده می شود. اما با کمال اندوه، تألم و تأثر دست نابکار جنایت پیشگان وحشی صفت ۴۳ خانواده افغان را به گلیم ماتم نشانده، زنان، مادران، پدران چیغ می زنند و فریاد برآورده روی و موی می کنند و یخن می درند و ده ها تن دیگر به حال وخیم و غیر قابل اطمینان در شفاخانه ها با جراحات شدید بسترنند. و این بربریت و وحشت توسط مسلمان به تحریک یک دولت اسلامی در یک مملکت مسلمان صورت می گیرد.

در ظاهر امر بیرون کردن هفت هزار سپاهی امریکا را از افغانستان می توان نشانه از برآورده ساختن تدریجی شرائط طالبان شمرد. پس بر اساس عنعنۀ چنین مذاکرات و مراحل مقدماتی خلق اعتماد بر صداقت جانبین در رسیدن به یک توافقنامه نهایی باید جانب مقابل هم تن به مصالحه داده نخستین قدم ها را به حیث نشانه صداقت در نیت و اراده بردارن، چون مرجع تصمیم گیری پاکستان است و پاکستان باید به این جریان (مشوره) و یا دستور می داد که برای خلق اعتماد مردم افغانستان و جهان باید آتش بس مؤقت اعلام و جنگ متوقف گردد. ولی چنین نشد و ریختن خون افغان تا حال ادامه دارد.

دریای خون فاجعه دیروز در کابل

پس چگونه به این مذاکرات، تماس ها و سفرها اعتماد نمود.

گرچه پیشنهاد شاید بسیار احساساتی، افراطی، غیر عملی و فاقد تعقل سیاسی بنماید ولی اگر حال بدین منوال دوام کند و هر هفته گماشتگان پاکستان خون خواهر و برادرم را بریزد باید در قدم اول خلیل زاد را رخصت نمود و از امریکا و متحدینش رسماً توسط پارلمان افغانستان تقاضا شود که باقی مانده عساکر خود را از خاک ما بیرون کشیده و بگذارند که مردم افغانستان اصلاً با پاکستان به حیث یک دشمن محیل، مکار و دروغ گو معامله کنند، قیام ملی نهضت مقاومت واقعی ملی به راه افتد.

هم وطن!

فاجعه پریروز در کابل خفته در خون

باور کن تظاهر نمی کنم و سوگند یاد می کنم به تمام مقدسات که بعد از اطلاع از این ظلم در جریان مذاکرات صلح بر حق مردم مظلوم و بی گناه در آتش می سوزم و جلو قهر و غضب خود را گرفته نمی توانم و بر بیچارگی خود می گیریم و دیگر هیچ نوع اعتبار و اعتمادی برای صلح و این تلاش ها نازم باقی نمانده و بیشتر از این خودم را به این امید های واهی اغواه نکرده آن را بازی دیگری می بینم.

آن هایی که به طالبان خوش بین بوده و آنها را مجاهد و یا نهضت رهایی بخش ملی می دانند برای شان می گویم که اشتباه نموده اند و نه به نام مسلمان و یا افغان فقط به نام یک انسان این جنایات و مظالم را با وجدان بیدار و احساس بشری بنگرند و گوش خود و درب قلب خود را به فریاد های هزاران خانواده ماتم زده، زنان جوان بیوه، اطفال معصوم یتیم و پدران و مادران اولاد از دست داده باز کنند.

دیگر بس است و دیگر تحمل این ظلم طرح شده برای این ملت باقی نمانده و برای آخرین بار دیگر به بیگانه ای اجازه داده نشود که از این بیشتر این ملت را فریب داده و به سرنوشتش بازی شود.

تذکر:

هرگاه خوانندگان محترم متمایل باشند که نبشته ها و مطالب دیگری از این نویسنده را مطالعه کنند، می توانند با "کلیکی" بر عکس نویسنده در صفحه مقالات، به "آرشیف" شان رهنمایی شوند!